

Ve velkém špýrském hvozdu, kde se u poustevníkovy chatrče křížují cesty, se vydal k jejímu obyvateli na výzvědy a dozvěděl se od něho, že ráno tudy projela sevřená skupina jezdců s nějakou šlechtičnou uprostřed a pokračovala po cestě do Vlach. Uháněl za nimi, znovu se dotazoval a pokaždé slyšel to samé. Ve Štrasburku mu dokonce řekli, že tam jezdci měnili koně a urozená paní že stále plakala. Agnesiny slzy (neboť považoval za naprosto jisté, že ona je tou šlechtičnou) se mu vpalovaly do srdce. Znovu pobídl ostruhami své unavené koně a v jednom hostinci poblíž Basileje konečně narazil na jezdce, které tak dlouho pronásledoval. Byl pevně rozhodnut, že bude žádat na Waldeichenovi Agnes zpět, a jestliže nebude souhlasit, vezme mu ji násilím. Jak se ale Rudolf zhrozil, když zjistil, že je to neznámý rytíř z Frank, který je na cestě do Vlach, aby odtamtud plul dál do Palestiny, a kterého jeho žena doprovází až na hranice s Vlasy a bez přestání pláče, protože rytíře upřímně miluje a děsí se nebezpečí, která na něho ve válce a v bitvách čekají. Rudolf rychle obrátil koně, bez plánu křížoval krajinou a jel nakonec za novou falešnou vidinou spessartským lesem, když zaslechl hlasité volání a své jméno. Jel podle hlasu, který ho zavedl do divoké a pusté končiny.

„Myslíš si, že jsi nešťastný, tvoje Agnes zase, že je bez pomoci a opuštěná,“ volal seshora hlas. „Podívej se na mne a posuď, kdo z nás je nejvíc bezmocný, opuštěný a nešťastný!“ Rudolf se podíval vzhůru k vrcholu příkré skály a uviděl na její špici malého Petra přivázaného na řetěze, jak se vznáší v povětří.

Rudolf: „Petře! Ty a v takovém stavu! Jak tě mohu zachránit?“

Petr: „Vyšplhej nahoru na skálu, abys mi byl blíž a lépe rozuměl, co ti říkám.“

Rudolf (*nahoře na vrcholu skály*): „Co mám udělat teď?“

Petr: „Vytáhni řetěz po skále nahoru, ať si mohu opřít nohu o tamten výstupek.“

Rudolf (*Vykoná Petrův pokyn.*)

Petr (*Otevře svůj raneček a podává Rudolfovi pilník.*): „Tady, přepiluj tenhle kruh, jenž mne svírá, a osvobod' mne od muk, která mě trýzní od chvíle, co jsem tvé dítě předal jedné chůvě.“

Rudolf (*Piluje řetěz.*): „Žije ještě mé dítě? Co dělá Agnes? Kde ji najdu?“

Petr: „Nejdřív mě osvobod', pak ukojím tvou nešťastnou zvědavost. (*Rudolf přepiluje kruh a řetěz s řinčením padá dolů.*) Děkuju ti, Rudolfe! Vysvobodil jsi mne! Vyšší bytost, tobě nepřátelská, mne přikovala k téhle skále a zabránila mi, abych ti pomohl a varoval tě před strašným nebezpečím, které hrozí Agnes. Ach, kéž bys tudy byl jel dřív! Ale vypadá to, že se nám vysmívá nějaký zloduch! Spěchej, Rudolfe, pospěš si! Leť do Wormsu! Zítra ráno tam popraví Agnes mečem za cizoložství!“

Rudolf: „Za cizoložství?“

Petr: „Ano. Ten příběh je příliš dlouhý, abych ti ho teď zevrubně vyprávěl. Její muž ji předal soudu! Pospěš si, abys byl v devět hodin na popravišti ve Wormsu! Dorazíš-li včas, jistě Agnes zachráníš, lidé budou na tvé straně! Pospěš si! Spěchej! Každý okamžik otálení ohrožuje Agnesin život!“

Rudolf (*Slézá ze skály.*): „A kde je moje dítě?“

Petr: „V dobrých rukou, poslali ho na tvůj hrad. Spěchám tam, abych ho znovu předal chůvě. Hlavně se postarej o matku, o dítě se už postarám já!“

Rudolf (*Vyšvihne se na koně.*): „Pospíchej raději se mnou! Jsi rychlejší než já! Máš větší sílu! Ach, zachraň mou Agnes!“

Petr: „Rád bych, kdybych mohl. Jsem určený jen jako strážce potomků starého Petra z Westerburgu. Kdybys byl v nebezpečí ty, měl bych sílu, že bych za hodinu urazil sto mil. Při záchraně jiných mám ale jen obyčejnou lidskou sílu. I kdybych sebral všechny svoje síly, dorazil bych do Wormsu teprve zítra večer! Pospíchej, Rudolfe, pospěš si, jinak přijedeš pozdě!“

Rudolf uháněl do Wormsu, jeho zbrojnoši mu stačili jen s největším úsilím. Navzdory veškeré námaze dorazil na návrší

u Wormsu teprve, když už slunce stálo vysoko na obloze. Zbrojnoši za ním zaostali, neboť je poháněla pouze povinnost, nikoli láska. Teprve zde Rudolf poprvé zastavil, jeho zemdlený kůň pod ním padl. V obavách se rozhlédl kolem. Od popraviště, které se nacházelo nedaleko od něho, se vracely davy lidí do města. Letěl k popravišti jak vystřelený šíp, nohy ho sotva nesly. Už z dálky křičel: „Zadržte!“ Když se lidé před ním rozestoupili, aby mu udělali cestu, v radostném očekávání sebral poslední síly. Přiřítit se k popravišti a uviděl – jak mrtvé Agnesino tělo leží v písku, jak její utatá hlava na něho zírá polootevřenýma očima a volá po pomstě! Uviděl to a v bezvědomí se skácel k zemi. Agnes už hodinu nežila. Když ji přivedli na popraviště, pátrala ve shromážděném davu, třikrát vyvolala Rudolfovo jméno a odešla na onen svět s hroznou myšlenkou, že na ni úplně zapomněl, že ji sice mohl zachránit, ale neudělal to, protože jeho láska nebyla dostatečně velká.

Když se Rudolf probral z bezvědomí a opět vnímal, ležel v nádherné komnatě připoutaný k lůžku. Kolem sedělo cizí a neznámé služebnictvo a mladá krásná šlechtična, která se právě vkradla dovnitř po špičkách, se strážců soucitně ptala, zda už se nemocnému vede lépe.

Rudolf (*nadmíru zemdlený a vyčerpaný*): „Kde to jsem? Kde je Agnes?“

Mladá šlechtična na něho něžně pohlédla a v očích se jí zaťpytily slzy.

Rudolf: „Kde to jsem? A kde je ona? Viděl jsem ji ve snu – ach, snad přece jen ne ve skutečnosti – v tak hrozném stavu.“

Šlechtična: „Uklidněte se, ubohý rytíři! Co se stalo, nelze odestat. Ušetřete svůj život! Jinak zůstanete od vaší Agnes odloučený i tam, na onom světě.“

Rudolf: „Tak to tedy nebyl sen! Stalo se to! – Ach, hrůza! Hrůza! A já jsem to způsobil! Já jsem zločinec! A ona nevinná, čistá! Ach, smyjte ze mne tu strašlivou krev, pálí mé tělo, straší mou duši! (*Zavřel oči, po dlouhé době je znovu otevřel a viděl, že šlechtična před ním pořád ještě stojí.*) Kde to jsem?“

Šlechtična: „V domě vašeho přítele! Hrabě Reichardt je vaším hostitelem. Já jsem jeho jediná dcera a čekám na váš pokyn, na váš příkaz, když si budete něco přát ke zmírnění vaší bolesti nebo po něčem toužit.“

Rudolf: „Mým jediným přáním je smrt! Blaze mi, že už jsem u cíle svého jediného přání! Pokud mne smrt překvapí, kdybych byl v bezvědomí, slibte mi, šlechetná, pohostinná paní, že zaprvé co nejsrdečněji poděkujete svému otci, že tak šlechetně splnil svou rytířskou povinnost a mne, kterého patrně našel v bezvědomí na popravišti, otcovsky dopravil do svého domu. Pak k vám mám ale ještě jednu prosbu, poslední. Splníte mi ji?“

Šlechtična: „Och, určitě! Určitě!“

Rudolf: „Nechte pohřbít mé mrtvé tělo po Agnesině boku! (Poprvé se mu z očí opět vyřinuly slzy, požádal, aby ho odvázáli; šlechtična to přikázala a Rudolf se namáhavě zvedl.) Jste již zamilovaná do nějakého rytíře?“

Šlechtična (*s panenským studem*): „Umírajícímu se musí říkat pravda! Ano, jsem zamilovaná!“

Rudolf: „Pak nechte tohoto mně neznámého rytíře – ach, musí to být ryzí muž, jestliže je hoden vaší lásky –, pak jej nechte odpřisáhnout, že nebude žádat o vaši ruku dříve, než se s vámi neožení, dokud se rytíři Waldeichenovi mým jménem za Agnesinu krev nepomstí. Slibte mi to, přísahajte!“

Šlechtična: „Tak slibuji a přísahám! Dej Bůh, aby to dokázal!“

Slzy jí zabránily pokračovat a Rudolf upadl opět do spánku, ve kterém nic necítil a ze kterého jej jen na okamžik jako by probraly poslední síly trpícího organismu. Brzy nato lékaři pochybovali, že Rudolf přežije a jediná dcera mocného a bohatého hraběte Reichardta oplakávala v zoufalství jeho jistou smrt, neboť ho milovala, milovala ho prudce a silně, protože to byla její první láska.

Když Rudolf na popravišti omdlel, soucitní lidé, kteří jej neznali a nevěděli nic o jeho utrpení, ale respektovali je, položili jeho tělo na nosítka a nesli je do města. Když procházeli kolem Reichardtova paláce, šestnáctiletá Klára stála zrovna u okna.

Viděla pobledlého rytíře na nosítkách, viděla vlát ve větru jeho dlouhé vlasy, jak tu zakrývaly, tu hladily smrtelně bledé tváře. Polekala se toho strašlivého, a přece krásného pohledu, zavolala otce a pohostinný hrabě přikázal, aby Rudolfa zanesli do jeho paláce. Brzy byl znám celý Rudolfův příběh a Klářino srdce prostoupily respekt, úcta a soucit. „Musí mít ušlechtilé srdce, když tak vroucně miloval!“ říkala si a vždy dodávala: „Ach, kéž bych také našla takového rytíře, který by mne tak horoucně, tak upřímně miloval, a právě tak klesl bez života u mého těla, kdybych zemřela!“ Často Rudolfa navštěvovala. Když horečka zbarvila jeho tváře, když na ni strnule zíral, myslela si nejednou: „Jak krásný je i v umírání! Jak strašlivě koulí svýma velkýma očima!“ – Nudil bych, kdybych měl líčit všechny symptomy lásky, které se postupně a neodolatelně zmocňovaly Klářina srdce. Soucit a láska jsou dvě vlastní, sobě tak podobné sestry, že nelze jednu od druhé rozeznat, a častokrát lze člověk již k té druhé, a myslí si při tom, že se oddává té první.

Když Klára tak často navštěvovala nemocného rytíře, tu si myslela, že je to soucit, co ji neustále zneklidňuje, jestliže nestála u jeho lůžka a nemohla mu podat doušek vody nebo lék. Když začala obdivovat jeho postavu, když se jí zalíbily jeho oči, když na něm spočívala pohledem a pokoušela se z každého jeho sebemenšího pohybu uhádnout a splnit jeho přání, byl to pořád ještě soucit, který si přál udržet naživu muže, jehož srdce bylo tak ušlechtilé a jeho mysl tak hodna obdivu! A přece již se Klára do Rudolfa k smrti zamilovala, ačkoli si myslela, že s ním její srdce pouze soucítí, a jak zápasil se smrtí, přísahala slavnostně, že se stane jeptiškou a nikdy neslíbí žádnému jinému rytíři věrnost, aby mohla nerušeně truchlit nad Rudolfovou smrtí a po zemi putovala aspoň jedna soucitná duše, která mučedníkovi nešťastné lásky věnuje své slzy.

Navzdory soudům lékařů, navzdory všem důvodům, které je k nim vedly, Rudolf nezemřel. Jeho tělo zvítězilo bez léků nad tvrdošíjnou horečkou. Po dvou měsících mohl opustit lůžko a ve třetím se již úplně zotavil. Klářina péče jeho bolest velice

zmírnila a všemohoucí láska měla velký podíl na tom, že její píle neochabla a spása přišla až tehdy, když už lékaři ztratili naději. Rudolf ještě nevěděl, že ho Klára miluje, právě tak málo to věděl její otec a oba se domnívali, že tu působí pouze něžné, soucitné srdce mladé dámy.

Když jednoho krásného rána Klára vyhlížela z okna a právě si přiznala svou bezmeznou lásku ke krásnému rytíři, vstoupil do její komnaty Rudolf v plné zbroji. Jeho tváře žhnuly a z mužných očí mu kanuly veliké slzy.

Rudolf: „Přicházím od vašeho otce, krásná Kláro, zrovna jsem se s ním rozloučil. Objal jsem toho čestného člověka, který mi zůstane navždy drahý. Nestydím se přiznat, že jsem plakal jak malé dítě! Dej Bůh, abych mu jednou mohl poděkovat lépe a velkolepěji než jen slzami. S podobným úmyslem přicházím také k vám, šlechtná hraběnko! Ach, jak je to těžké! – Poděkování, které bych vám měl vyslovit, neumím vyjádřit! (*Poklekne před ní.*) Krásná Kláro, jednala jste se mnou jako sestra, jako matka! Ani má Agnes by o mne nepečovala lépe, nemohla by mne ošetřovat starostlivěji! Žijte blaze, buďte šťastná! Přijměte místo slov slzy, které jsem daroval vašemu otci a které teď přináším také vám!“

Klára (*nadmíru polekaně*): „Cože, Rudolfe? Vy chcete pryč? Vy? Vy? A pryč?“

Rudolf: „Ano, šlechtná hraběnko! Musím pryč, abych splnil svůj slib, svou povinnost! Musím se pomstít Agnesině muži, musím usmířit její duši! Zprošťuji vás přísahy, vašeho slibu, který jste mi dala u mého úmrtního lože, a já díky němu prožil svou první klidnou hodinu. I za to mé vřelé díky! Ach, kéž by onen šlechtný rytíř již brzy požádal o vaši ruku, kéž byste brzy byla šťastna z jeho nezkalené lásky! Aby vaše blaho nikdy nezkalila bolest! Aby nikdy nezarmoutila vaše srdce ani tisícinu útrap, které dala láska okusit mně!“

Klára: „Pryč? Pryč? Ach ne, vy ještě nesmíte! Jste ještě příliš slabý! Nemáte ještě tolik síly! Vyčkejte aspoň ještě měsíc!“

Rudolf: „Odpusťte, že jako odměnu za splnění tak mnoha svých přání musím odmítnout hned první prosbu vašeho soucitného srdce. Musím pryč.“

Klára: „Och, zůstaňte aspoň ještě týden! Ne? Tak jeden den! – Jenom půlden!“

Rudolf: „Rád bych, ale nemohu. Sama budete s mým odjezdem souhlasit, když vám řeknu, že se mi minulé noci zjevila ve snu Agnes a žádala, abych ji pomstil.“

Klára: „Tak vyrazte! Ale brzy se vraťte, ach, vraťte se brzy!“

Rudolf: „Odpusťte, že ani v tom nemohu vaší vůli posloužit. Nechá-li mne spravedlivá věc zvítězit nad tím barbarem, potáhnu dál do Palestiny a budu tam hledat čestnou smrt za spásu křesťanů. Také k tomu mne váže slib! Moje srdce je vůči všem citům lásky mrtvé, nechci už se jí oddávat. Jejích radostí jsem užil do sytosti, avšak její útrapy tak převažují, že už je nikdy nechci zažít.“

Klára (*zbledlá a třesoucí se*): „Vy se nikdy nevrátíte? Již nikdy? –“ (*Její slova utonou v slzách.*)

Rudolf: „Vám je to líto? Nezasloužím si ty slzy, jsou příliš cenné! Nejštědřejší Boží požehnání vám, žijte navěky blaze!“

Klára (*Vykřikne.*): „Odcházíte a ani mi tu nenecháte nic na památku? – Ale jen jděte, jděte! Pospíchejte za pomstou, na smrt! – Mám na vás vzpomínek nepřeberně! Nikdy na vás nezapomenou!“

S pláčem odběhla do jiné komnaty a rychle zavřela dveře na závoru. Rudolf jí v nastalém tichu věnoval ještě několik slov díky a naplněný touhou po boji a pomstě se pak vyšvihl na svého koně, když předtím ještě bohatě obdaroval služebnictvo, které ho vyprovázelo. Jak tak ujížděl klusem pryč a před očima mu znovu vytanula plačící Klára, začal přemýšlet o jejím chování a udiveně se zarazil, když po dlouhém přemítání dospěl k tomu, že srdce mladé šlechtičny snad opanovala láska, která by mohla být příčinou její horlivé péče a ošetřování, jejích slz, její bolesti z rozloučení. Poněvadž však jeho srdce bylo ještě zcela nezadané a jen s tichou zádumčivostí lpělo na mrtvé Agnes, zavrhl

tuto pyšnou, pošetilou myšlenku a spěchal vpřed, aby co nejdříve dorazil na svůj hrad. Všichni služební uvítali s obrovskou radostí pána, kterého již pokládali za mrtvého. Všichni jásalí, výskali, jen Rudolf byl smutný. Zabýval se pouze přípravami na odjezd, uspořádal své záležitosti, pro všechny případy ustanovil, co se má stát, kdyby se již nevrátil, a určil správce, který se měl starat o jeho jmění a majetek. Tak uběhlo několik dnů. Když už bylo vše připraveno a Rudolf chtěl s rozběskem příštího dne vyrazit, předstoupil před jeho lůžko o půlnoci malý Petr.

Rudolf: „Vítej, Petře! Vítej! (*Slzy mu vstoupily do očí.*) Tvoje pomoc přišla příliš pozdě! Má Agnes je mrtvá a s ní veškerá radost mého života!“

Petr: „Bohužel, všechno vím!“

Rudolf: „Zítřa vyrazím, abych se pomstil hroznému Wald-eichenovi! Ach, milý, věrný Petře, starý ochránce mého rodu, posil mé paže, ať své pomsty dosáhnu úplně! Ale pak jdi a věnuj svou ochranu někomu šťastnějšímu a mne ponech mému osudu! Mně již se vši svou mocí žádnou radostnou hodinku neposkytneš! Ach, Petře, láska se mi protíví jako nemocnému horečkou jídlo! Potáhnu pak do Svaté země a budu tam hledat svou smrt! Učiň, abych ji brzy našel!“

Petr: „Neklesej na mysl, Rudolfe! Milosrdný čas denně ubírá z lidské bolesti, a ať je jakkoli velká, přesto ji zmenší a s jeho pomocí nakonec úplně zmizí.“

Rudolf: „Dokážu, že je lhář, tenhle krutý dobrodinec! Každý den znovu postavím to, co zboří, a tak budu svou oprávněnou bolest udržovat stále stejnou a znovu ji obnovovat. Co dělá mé a Agnesino nešťastné dítě?“

Petr: „Žije a daří se mu dobře.“

Rudolf: „Bude jednou dědicem mého veškerého majetku. Toto dědictví jsem mu po právu zajistil černé na bílém. Bdi nad jeho životem, a kdyby se jeho majetku chtěly zmocnit nepravé ruce, potrestej je!“

Petr: „Slibuji a chci to dodržet. Ale teď k věci: Chceš vyrazit, aby ses pomstil Waldeichenovi? Myslíš si, že je ve Špýru?“

Rudolf: „Chci a myslím si to!“

Petr: „Už před třemi měsíci vytáhl do Palestiny. Víc jak před měsícem se nalodil v Brindisi, jeho loď brzy přistane na sara cénském pobřeží.“

Rudolf: „Tak pojedu za ním! Ze světa zmizet nemůže a já ho budu hledat, až ho najdu!“

Petr: „Tvůj záměr je oprávněný a chvályhodný. Ulpěla by na tobě věčná hanba, kdybys Agnesinu smrt nepomstil. I kdyby tě od toho odváděla dobrodružství, neopustí nikdy cestu, která tě povede k Waldeichenovi. Svého cíle přece jen dosáhneš!“

Rudolf: „Ach, kdybych tak najisto mohl probudit znovu k životu svou Agnes, jako zamýšlím splnit tento slib, pak bych směl doufat, že se ještě budu kdy radovat! Ach, Petře, Petře, snad jsi ji přece jen mohl zachránit!“

Petr: „Copak jsem ti už neřekl, že jsou mi nadpřirozené síly propůjčeny jen na tvou ochranu a pomoc tobě? A nenalezl jsi mne na konci svého hledání v tak bezmocném stavu, že jsem nebyl schopen ti dát ani tu nejmenší zprávu?“

Rudolf: „Vzpomínám si na to! Ale co to bylo za moc, která tě dokázala tak spoutat?“

Petr: „To pro tebe ještě musí zůstat neproniknutelným tajemstvím! Ale brzy přijde den, kdy se dozvíš mnohé, co ti bude připadat ještě podivuhodnější. Buď do té doby trpělivý a nemudruj o věcech, do nichž ještě nemůžeš proniknout! Konci neodvolatelného osudu nemůže nikdo zabránit! Ale svého cíle dosáhneš jen tehdy, budeš-li vytrvalý. Když zakolísáš, postihne tě velké zlo.“

Petr zmizel a Rudolf vyrazil s prvním kuropěním ze svého hradu. Doprovázelo ho třicet jízdních zbrojnošů, všichni u oltáře od přísáhli, že s ním budou sdílet štěstí i neštěstí. Jel po cestě, která vedla do Vlach, a odtud se chtěl přeplovit do Palestiny. Když táhl okolo Štrasburku, seděl u cesty chudý zbrojnoš. „Šlechtný rytíři,“ zavolal na projíždějícího Rudolfa, „jestli už tě někdy trápil žal, jestli máš pochopení pro lidskou bídu, pak se slituj nad ubohým sirotkem a vezmi mě s sebou! Budu se

starat a pečovat o tvého koně! Budu čeledínem tvého čeledína, jen mě vezmi s sebou!“

Prosba opuštěného ubožáka zasáhla Rudolfovo trpící srdce. Poručil, aby mu dali volného koně a v nejbližším městě ho nechal slušně obléci. Ze svého ušlechtilého činu se mohl záhy radovat, neboť mladík dobrodincovu pomoc vděčně oplácel. Žádný z jeho služebníků nečekal na jeho pokyny tak pilně, nedokázal vyčíst i z nejnepatrnějších pohybů Rudolfovy ruky přání jako tento zbrojnoš, a když se někde v hostinci unavení zbrojnoši starali sami o sebe a u džbánku zapomněli na svého pána, stál věrný hoch vždy po jeho boku a čekal na příkazy.

„Měl by ses jmenovat Klarus,“ řekl jednou Rudolf při takové příležitosti, „Klarus by ti měli říkat na památku jedné šlechtičny, která se o mne starala a ošetřovala mne stejně tak pilně a přičinlivě jako ty.“ Zbrojnoš mu vděčně políbil ruku a skropil ji horkými slzami. „Jak vidím, milý hochu, jsi také citlivý,“ shledal Rudolf. „Služ mi i nadále tak věrně a já budu tvým otcem.“ – „Udělejte to,“ odpověděl, „a já budu nevýslovně šťastný.“

Táhli dál a měli za sebou už polovinu hrozivých švýcarských hor, když jednoho dusného letního večera vyrostl za jejich zády černý bouřkový mrak. Nasadili koním ostruhy, aby dojeli rychle do hostince, ale bouřka je brzy dostihla a s ní i noc. Obklopila je hustá tma, sjeli z cesty a ve skleslé náladě bloudili lesem. Blesky jim často osvětlovaly propasti, na jejichž okraji se pohybovali, roztřeseně obraceli koně a znovu volili špatný směr. Konečně se bouřka přehnalá, odvaha se jim vrátila, ale ztracenou cestu hledali marně. O půlnoci spatřili v dálce putující světélko. Nasadili koním ostruhy a ti se vydali z posledních sil, aby je brzy dohnali. Když přijeli blíž, spatřili, jak světélko šplhá po osvětleném hradu, který čněl na vysoké skále uprostřed lesa. Hledali a našli úzkou stezku, jež se zatáčela nahoru ke hradu, a brzy stáli před zavřenou bránou. Rudolf volal strážce, avšak nikdo neodpověděl. Přikázal zabouchat a brána se rychle otevřela. Rytíř vjel se zbrojnoši na dlážděné první nádvoří. Zde opět vyčkával, zda někdo neprijde a nebude chtít znát jeho jméno. Ale

všude vládlo hluboké ticho, zbrojnoši již začali mluvit o strašidlech, mnozí z nich se chtěli vrátit, ale k jejich úžasu byla brána opět zavřená a nedokázali ji otevřít. Jen vysoký, pronikavý zvuk malého zvonku jim z dálky zazníval do nastražených uší. Brzy nato se rozezněly větší, silnější zvony, jichž stále přibývalo, takže jejich hlahol všechny ohlušoval, koně pohazovali hřívami a jejich třesoucí se jezdci je jen s námahou krotili. Ze širokého hradního schodiště pak začal sestupovat pohřební průvod osvětlený bezpočtem pochodní a doprovázený stovkami mužů. Zazněly pozouny a zvony zmlkly. Průvod procházel kolem užaslého Rudolfa. Uzavírala jej bohatě zdobená rakev, kterou nesli do kaple ležící naproti. Když celý průvod vešel do kaple a znovu zavládlo předchozí ticho, sešel po schodišti starý sluha a předstoupil před Rudolfa. „Moje paní,“ řekl, „ti posílá pozdrav na uvítanou, sledovala tvůj příjezd z arkýře. Doufá, že si její zdržení nevykládáš špatně, právě pohřbila milovanou dceru a bolest z této ztráty ji připravila o potěšení, aby tě uvítala dříve. Sesedni z koně a vezmi za vděk ubytováním, jaké může poskytnout vdova. O tvé služebnictvo bude dobře postaráno a tvoji koně nebudou trpět nedostatkem.“ Po tak zdvořilém pozvání se Rudolf vzpamatoval a směle následoval svého průvodce. Klarus se od něho nehnul a zbrojnoši zavedli své koně do stáje.

Sluha vedl Rudolfa velkými i malými komnatami, které byly všechny přepychově vyzdobeny a nádherně osvětleny. Konečně se zastavil před zavřenými dveřmi. „Počkej zde,“ promluvil, „až tě ohlásím.“ Sluha vešel dovnitř a brzy nato dveře zase otevřel, aby Rudolfa uvedl dovnitř. Záře v místnosti zpočátku oslepila jeho oči, když je ale posléze dokázal otevřít, spatřil početnou, nádherně oblečenou osobní stráž, jak stojí po celém obvodu sálu, a před sebou uviděl malou, jen dvě stopy vysokou ženičku. Její hluboce zbrázděné čelo a líce zakrývaly šedivé vlasy. Stejně jako malý Petr třímala v pravé ruce sukovici a levička držela řemen koženého ranečku, který jí visel přes rameno.